

١٤٠

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פרק י מהל'
מאכלות אסורות הלכה
יט:

הלכה יא:
הלכה יא:

הגהות הב"ח

(ח) ג' צע רבי ויזע שערן. י"ב
האט פאסירט ליה (במחזק)
דעמאן פערטן לגמרי הייט מען
וויקא דקרא ולא יחללו את קדש
ומוסר מען און ממחללין הא
מחזקא נאממוז מהן ממחללין ויהיט פסול
לגמרי: (א) שם בנשיא
בששחרית י"ד: (ג) שם
בשחרית (ד) שם ואימא חד:
רש"י ד"ה בעמדין וכו':
ויזיל חילול מרומם: (ה) ד"ה
מחזקא וכו' ואין מרזין קאמר
ד"ה משכיר וכו'
לגמרי: (ו) ד"ה ומאן וכו'
הענינים הוא הס"ד:

שינויי נוסחאות

[illegible]

אמר ר' אלעזר לא אם אמרת בחמאת ב ¹⁰ **דין הוא שאמרים**
כשרים לשמו ¹¹ **[וקשה]** ¹² **נהי ללא דמי לפסח מ"מ ק"ו איכא**
וא"כ [תימא] ¹³ **א יפסלו גמי מהאי דינא מותר** ¹⁴ **חטאת זא עולה כמו**
דינא דמותר פסח זא שלמים וי"ל דלעיקר ¹⁵ **טעמו סמיך כדאימא**

בפסחים (דף קכז:) ו"ל דהא לא חס
אחמרת דקאמר רבי אליעזר לדברי רבי
יהושע קאמר חליבא דרבי יוחנן
ורבינו תס מנא כספר יסן צרישא
דשמעתא רבי רמא צאחריס
לנש חטאת ונלא הו צאחריס בוצ"ו
ורבה לא צא חלא לפרש דברי רבי
יוחנן ור' יוחנן עצמו מודה דצאחריס
לנש חטאת פליגי ולא אמר אמרו
דבר אחד חלא צאחריס לשם
פסח: הג"ה א' איצ"ג בלשמן
בז' ותימה השתא נמי דפליגי צאלא
לשמן אני יכול לנעוט הו כר"י לזן
צחירלא שיפסול י"ד לשמן שחריט
ולפרש עיטמו משום דקאמרו ראי
יופ"ל דמזה אינו מושג משום דשם
מנא לא מכשיר פסח שחריט חלא הו הו:
הג"ה אחד בבקר ולא שנים בבקר.

הוא דאתא והא ⁽⁶⁾דאמר שמואל *מנין לאוכל את הטבל שהוא במיתה קדשי בני ישראל את אשר ירימו לה' בעתידים לתר כן לכתוב קרא אשר הורמו מאי אשר ירימו שמ רבי זירא ⁽⁶⁾ כשרין ואין מרצין וכי פליג בחדא ומרצין ובתרתיה פליגי אמר אביי ואיתימא רבי זור והמעשר ששחטן לשם שלמים כשרים שלמים ששח מעשר פסולין ואי ס"ד כשרין ומרצין בכור בר רציוני מרצין ומדסיפא כשרין ואין מרצין רישא נמי כשרין הא כדאיתא והא כדאיתא אלא מאי קמ"ל גבור כיצד קדשי קדשים ששחטן לשם קדשים קלים קדשים וקדשים קלים הוא דאיכא גבוה ונמוך אבל תנינא ⁽⁷⁾ שלמים קודמים את הבכור מפני שהן טעוני ונסכים ותנופת חזה ושוק הא עיקר ההיא אגרא נ ששחטו ⁽⁸⁾ שחרית בארבעה עשר שלא לשמו רבי נשחט בשלשה עשר בן בתירא ⁽⁹⁾ פוסל כאילו נשחט שמעון בן עזאי מקובל אני מפי שבעים ושנים זקן ⁽¹⁰⁾ אלעזר ⁽¹¹⁾ בישיבה שכל הזבחים ⁽¹²⁾ הנאכלין שנובו אלא שלא עלו לבעלים משום חובה חוץ מן הפסח וכן ⁽¹³⁾ בן עזאי אלא העולה ולא הודו לו חכמים: **גמ'** ⁽¹⁴⁾ רבי אושעיא מכשיר היה בן בתירא בפסח ששחטו לשמו דכוליה יומא זימניה הוא ומאי כאילו אידיד אמר איהו נמי כאילו אי הכי אדמיפלגי בשלא לוי איפלגו בלשמו הוה אמינא אבל בשלא לשמו מודי הואיל ומקצתו ראוי קא משמע לן והכתיב ⁽¹⁵⁾ בין הער עילאי ⁽¹⁶⁾ בין שני ערבים תמיד דכתיב ביה ⁽¹⁷⁾ בין יומא כשר התם מדכתיב ⁽¹⁸⁾ את הכבש אחד ⁽¹⁹⁾ תעשה בבין הערבים ממש ⁽²⁰⁾ אימא חד בבקר אידך כוליה יומא כ בבקר נרות דכתיב ⁽²¹⁾ בין הערבים הכי נמי דכולי יומא כ ⁽²²⁾ מערב ועד ⁽²³⁾ בקר ⁽²⁴⁾ ותניא מערב ועד בקר ⁽²⁵⁾ לה מדרת מערב ועד בקר דבר אחר ⁽²⁶⁾ אין לך עבודה כשרה ⁽²⁷⁾ בלבד קטורת דכתיב בה ⁽²⁸⁾ בין הערבים הכי נמי דכולי

אגבירא נקבה ששנה שם את הקודמים זה לזה ונקט נמי האי ב' צבאר ימות השנה חשיב ליה: בן צבירא פוסל. בגמרא מפרש להו: ש' האבדקין. אבל עולה לא: לא הוסיף בן עזאי. על דברי חכמים ל' צבצבא ששחטו שחרית נשמו. (א) והוא ליה זמנו לפיכך פסול שלא ל' בין הערבים והאמרת דכולא בין הערבים קרי ליה כמקבצ' ש' אמש נערב ש' אחריו כדמפרשין (ב) ליה לקמיה דהיינו משעת' גופיה בין הערבים (ג) ליפלגו בנשמו. ולימא [פסח ששחטו בין עמודה רבי יהושע. דאע"ג דשחרית לאו זמניה הוא פסול הואיל ואושעיא פריך היכי מצי לתימר פסח זמנו שחרית: בין שני ערב וסחילת ערב דאורחא: ואימא חד צבקר. את הראשון לא יכלל נר ונר כך שיערו חכמים לילי (ד) תקופת עבת שלא תכבד כל הלילה אין לך עבודה. מעבודות שהן אמורות ביום כגון עבודות הדם

דמותו כו' לל" (צ"ח: בן) דעיקר טעמו סמיך אקרא דכתיב וסב פסח הוא בהוייתו ידא בדאיתא חסד מינא ומוצא ובאחרים. ונר' פשוט ללא דגל למקו כי אם כפילות לשון, אגל הסוטה אמת דרי' תמוז ובאחרים: [הו] לשעות בדבריו ב' בתיא לל" (צ"ח: בן) ב' צ"ח טקס ורית הילתא מוהיתא הלכו לינא מיוחא דלמא אתי למטעי בדבריו:

מרצין [תפשוט] מר

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

וְרָבִי יְהוֹשֻעַ מְלִינוּ מוֹסֵר הַטָּהָר בֶּא עוֹלָה. כְּדִמְחָא
בְּתַמְמוּרָה (דף כג:) זֶה מִדְרַשׁ לְרֵשׁ יְהוֹרֵדֵעַ הֵכָּהן כֵּל דְּבִי שֶׁבֶר מִמּוֹת
חֲטָאֹת וּמִמּוֹת אֲשֶׁם יִלָּקֵחַ בָּהֶן עוֹלָה לִקְרָא הַמִּזְבֵּחַ וְהִכִּיר דְּמֵי
מוֹת. חֲטָאֵת כְּגוֹן הַפְּרִישׁ מַעֲשֵׂה לְחֻטְאָהוּ וְיִמְוֹתוֹהִי וְנִמְי מִמֵּי
שְׂמִי חֲטָאוֹת לְחֻטְאֵי דְקִי"ל בְּתַמְמוּרָה

(דף קד.) מתכפר בחטאת מהן והשני
 תרעה: ומה חטאת שמוסרה לו.
 ואם ק"ו כזה אתה דורש יש לך פסול
 עולה לשם חטאת. והטעם דייק רבה
 מילתיה לעיל מדלגא אהדר ליה רבי
 אליעזר אנא נמי פסילנא בנשחטין
 לשם חטאת: שכן כשרה לשמה כל
 הכנה. לפיכך עולה הנשחטת לשם
 חטאת כשרה: ולא יחללו את קדשי.
 אין (באון) ^א חילול כשירימו אותם
 לשם גזוה מהם: צעמידין לחרוס.
 דלינו טבל דכתיב ירימו דבר העמוד
 ומסיים בזה כנסהדרין פרק אלו
 הן הנשרפין (דף פג.) גמר ^א חילול
 מתרומה דלמידי זה (ויקרא כג) ומנו בו
 כי יחללוהו: א"כ. דלכר"ש אחי עזריה
 לחוריה מ"א לכתוב ולא יחללו את
 חוריה מ"א שכן עולה דנקט ש"ס
 למדרש ביה גמי הא: עני רבי זורא.
 לשום גזוה מהן כשרים דקתיב כשרין
 ואין מרזין קאמר כת"ק ולא פליג אלא
 במזון דקאמר פסולים לגמרי:
 ובספרי פלוגי. לשם גזוה מכשרין
 ליהנה ופסולין חילול ליהנה וכו' דכתיב

לשם כבוד או לשם
א אלא ^ו כשרין ואין
ן מוצין מידי איריא
נמוך קמ"ל ^ט תנינא
מהו דתימא קדשי
ם וקלים לא הא גמי
מתן ארבע וסמיכה
ה: **מתני'** ^ז הפסח
הושע מכשיר כאילו
בין הערבים ^ח אמר
ם שהושיבו את רבי
שלא לשמן כשרין
החטאת ולא ^י הוסף
רבי אלעזר ^{יא} אמר
חרית בארבעה עשר
ור רבי יהושע כאילו
י ליפלגו בלשמו אי
י יהושע לבן בתרא
ים אמר עולא בריה
רבים הכי גמי דכולי
מכלל דבין הערבים
אחד בבקר ולא שנים
^{יג} שאני התם דכתיב
שתהא דולקת והולכת
רב ועד בקר אלא זו
א כשר ^{יד} שאני קטרת

וְהָיוּ חֲמִישֵׁי דְכֶבֶד תְּהִיֶּה הֵמָּה: **בְּרִיתִי** רַבִּי יְהוֹשֻעַ מְכַשִּׁיר: דְּמַסָּה
ז' וְשִׁנִּים וְקָן: בְּגִמְרָא (דף י"ג:) מִפְּרָשׁ אֲמַאי לֹא תִנָּה זָקֵנִים: **כָּל הַבּוֹחֲסִים**
חוֹךְ מִפְּסָם וּמִמַּטְאֵת אֵלֶּה הָעוֹלָה: גְּבִ' מְכַשִּׁיר הִיא בֵּן בְּסִירָא
כְּדֹאֲמֵר (לְעֵיל ח' ה') כְּפִי בּוֹמֵנוּ שֶׁלֹּא לְעִרְסֵם פְּסוּל: וְהָיוּ כְּאִילוֹ. נִשְׁחַט
לִיָּה שְׁחִירָא וְקָרָא סְבִירָא בֵּין הָעִרְסִים אֲלֵמָּה סְבִירָא לִיָּה בֵּין עֵרֶב
שֶׁחֶר שִׁפְסָק לֵיל שֶׁל אֲמֵשׁ עַד שֶׁשְׁחַקַּע הַחֲמָה וּמֵאִי כְּאִילוֹ הֵא הוּא
שְׁחִירִית ר' יְהוֹשֻעַ פּוֹסֵל וּבֵן בְּסִירָא מְכַשִּׁיר: אֲזַל בְּשֵׁל לְשִׁמוּ
נִקְלָתוֹ שֶׁל יוֹם רִאשִׁי לְשִׁמוּ קִמְ"ל: וְהָא כְּפִי בֵּין הָעֵרְצִים. לְרַבִּי
מַעֲלֹת הַשְּׁחֶר עַד שֶׁקִּיעַת הַחֲמָה דְּהִיּוּ בֵּין סוֹף עֵרֶב דְּלִמְחֹל
יוֹתֵר מִחֲזוֹת וְהִשְׁנִי כָּל הַיּוֹם זִמְנוּ רָחָה שְׁחִירָתָא רָחָה עֲרִיבָתָא
יֵכָךְ עַל כְּרִתָךְ כִּרְךָ לְהַשְׁהוֹת הַשְׁנִי עַד הָעֵרֶב: מְדַסָּה. חֲזִי לִגּוּ
גְּמוּת פט.) וּבִתְמֹחוּ וּבִנְיָסָן וּבְחֻשִׁי אִם מְדַלִּיק שְׁלִישׁ הַיּוֹם אִם לֹא יִכְפַּת לָן:
קָמְנוּ וְקִטְרַת כְּשִׁשְׁיָן מִהֲדִלְקָת נִירוֹת וְחִילָךְ שׂוּ מִמְּחוֹרָתָא נִירוֹת:

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) סנהדרין פנ. ע"ש, (ב) לעיל
 (ג) [ומקם] (ט.פ.)
 (ד) וסופסוף לספחים פ"ד ה"א
 (ה) ד"ס פ"ד מ"ג, (ו) מ"ס
 (ז) סופרים פ"ה ה"ו, ירושלמי
 (ח) ברכות פ"ד ה"א, תענית פ"ד.
 (ט) [פסחים פ"ד, יו"ט].
 (י) מילתא ב"ר יוחנן, ירוש' ש"ס
 (יא) פסחים פ"ה ה"א, (ב) יומא טו.
 (יב) פסחים ט. ממזח ט.פ., (יג) ח"כ
 (יד) אמור פשתא יג הלכה יא,
 ספרי בעלות פיקסא ט.
 (טז) [וש' ד' שני תסין]

תורה אור השלם

- [illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

יִיאֹחֵד דְּבַר. דִּין הוּא שִׁאוּמֹר
הַפֶּסַח שְׂאֵמֶר בּו עֲבָר וְזֵין
הָעֲרִיסִים, מִזֵּכָה אֵת הַפֶּסַח עֲבָר, וְזֵין
וְשִׁעְתוּן אֲמוּנָה בִּין הָעֲרִיסִים, לְתַמְדִּי
שֶׁלֹא נִאֲמַר בּו אֵלֶּא אֵת הַכֶּבֶשׂ שֶׁ
תִּשְׁעֶשֶׂה בִּין הָעֲרִיסִים (פסחים
טו). מִתְפַּלֵּל שֶׁל מִנְחָה. מֵאֲחֵר
שֶׁהֵיגֵעַ זְמַנָּה, כִּדִּי לְהַקְדִּימָה
בְּתַחֲלֹת וּמִנָּה שֶׁלֹא יִקְרָא פֶסַח שֶׁ
עֲלִיָּה וְרֵאשִׁית מִתְפַּלֵּל שֶׁל

ליקוטים

מקובל אני מפי שבעים ושנים וכן.
האי דקאמר שבעים ושנים, והרי
סנהדרין היתה של שבעים ואחד.
יש לומר שבעים ואחד היו בלא
המופלא, שהמופלא לא היה מן
המניין. (פסקי ר"ד)

שיטה מקובצת

א"ל: "אם אמת יבן:"
 ע"י בהשטות בן־סוף ותחשבת:
 ב"א: קדש ירמיו ב'ו' וזמנא דהא
 טלה קרא לבשמואל הוא דהא
 דהשטות חתשד ירמיו. י"ל דה"ל
 לבחזק קרא ואלא יתלן א"ל אשד
 ירמיו נ"ל; קדש בני שראל נ"ל
 ל' שטע מניה [דבא] תמר בחזרם
 מומס כ"ו. וז"ל אבתי אשטריך
 לקדש לעלוי (ד' ג:) ואל יתלן א"ל
 דהשטות חתשד ירמיו קדש מחללי
 קדשים ואין מוליך מחללין קדשים.
 ירמיו דה"ל קדש קרא ואל יתלן
 קדש מלי קדש ש"מ דהרינן נ"ל
 ה"ל: ובתרי"ג פליגי. דלשם גזיה

ואנא עלו. וחס"ת ומי הזקיקו נמימר
הא דקתני פסוליס ר"ל דלא פסוליס
רי. עוד י"ל דזה ליכא נמימר דח"כ
מאי קאמר כשרין, ענו מציעא ליה.
וכ"ת אדפשיט מסיפא דכשרין ואין
עוד הלילות (תוס'):